

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
TOMASZ CHRÓSTNY

Warszawa, 17 sierpnia 2023 r.

DNR-5.730.14.2023.KR

DECYZJA DNR-2/89/2023

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie z wniosku DEDRA EXIM Sp. z o.o. z siedzibą w Pruszkowie o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej wydaniem decyzji DNR-2/64/2023 z 26 czerwca 2023 r. na podstawie art. 138§ 1 pkt 1 w zw. z art. 127 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 775 i 803) postanawiam utrzymać decyzję DNR-2/64/2023 w mocy w całości.

UZASADNIENIE

W toku kontroli NRBP.8361.9.2022 przeprowadzonej przez inspektorów Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Kielcach stwierdzono w ofercie handlowej kontrolowanego przedsiębiorcy nagrzewnicę gazową DEDRA, model: DED9941A, kod EAN: 5902628994158 (dalej jako: „wyrób” lub „urządzenie” lub „nagrzewnica”), podlegającą wymaganiom rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/426 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie urządzeń spalających paliwa gazowe oraz uchylecia dyrektywy 2009/142/WE (Dz. Urz. UE L 81 z 31.03.2016 r., str. 99 - dalej jako: „rozporządzenie”) oraz ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 1854; dalej jako: „ustawa o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku”).

W toku kontroli inspektorzy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Kielcach przeprowadzili oględziny urządzenia, w wyniku których stwierdzono:

a) brak na wyrobie nw. napisów, naniesionych w sposób widoczny, czytelny i trwały:

- informacji niezbędnych do zapewnienia prawidłowej i bezpiecznej instalacji, tj.:
  - klasyfikacji temperatury dostarczanej przez urządzenie (wymagane przez pkt 7.2 h normy PN-EN 1596:2002 „Wymagania dotyczące specjalizowanych urządzeń zasilanych skroplonymi gazami węglowodorowymi C3-C4 - Ruchome i przenośne ogrzewacze z wymuszoną konwekcją do pomieszczeń niemieszkalnych” - dalej jako: „norma PN-EN 1596”),
  - wartości natężenia prądu przy wymagane przez pkt 7.2 j normy PN-EN 1596,
- b) brak w instrukcji obsługi i konserwacji, przeznaczonej dla użytkownika kompletnej części zawierającej informacje techniczne, powtarzające informacje z tabliczki znamionowej i innych etykiet przy wymaganiu przez pkt 7.4 lit. p normy PN-EN 1596 - brak wartości natężenia prądu oraz klasyfikacji temperatury maksymalnej powietrza wylotowego z urządzenia,
- c) brak na opakowaniu urządzenia odpowiednich ostrzeżeń, tj. brak klasyfikacji temperatury, dostarczanej przez urządzenie (wymagane przez pkt 7.6 lit. f normy PN-EN 1596),
- d) brak ostatnich dwóch cyfr roku, w którym umieszczono oznakowanie CE, po numerze identyfikującym jednostkę notyfikowaną.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej jako: „Prezes UOKiK” lub „organ”) decyzją DNR-2/64/2023 z 26 czerwca 2023 r. (dalej jako: „Zaskarżona decyzja”):

- I. nakazał DEDRA EXIM Sp. z o.o. usunięcie niezgodności wyrobu nagrzewnica gazowa DEDRA, model: DED9941A, kod EAN: 5902628994158 z wymaganiami;
- II. nałożył na DEDRA-EXIM sp. z o.o. karę pieniężną w wysokości 40.000 zł za niedopełnienie obowiązku określonego w art. 7 ust. 1 rozporządzenia, z uwagi na brak w instrukcji obsługi i konserwacji przeznaczonej dla użytkownika, ostrzeżeń na opakowaniu urządzenia, wyraźnie określających wszystkie ograniczenia użytkowania;
- III. nałożył na DEDRA-EXIM sp. z o.o. karę pieniężną w wysokości 4.000 zł za niedopełnienie obowiązku określonego w art. 7 ust. 5 rozporządzenia, z uwagi na niezapewnienie, aby urządzenie: nagrzewnica gazowa DEDRA, model:

DED9941A, kod EAN: 5902628994158, opatrzone napisami - informacjami niezbędnymi do zapewnienia prawidłowej i bezpiecznej instalacji, odpowiednio do charakteru urządzenia, tj.: klasyfikacji temperatury dostarczanej przez urządzenie oraz wartości natężenia prądu.

Powyższa decyzja została skutecznie doręczona stronie postępowania 30 czerwca 2023 r.

Pismem z 13 lipca 2023 r. (dalej jako: Wniosek) DEDRA-EXIM sp. z o.o. (dalej jako: „strona postępowania” lub „spółka”) zwróciła się o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją DNR-2/64/2023, zaskarżając decyzję w całości, wnosząc o „uchylenie skarżonej decyzji w całości i umorzenie postępowania, ewentualnie uchylenie skarżonej decyzji, co do całego pkt 1 (w tym ppkt 1 i 2) i w tej części umorzenie postępowania oraz zmianę decyzji w zakresie pkt II i III poprzez obniżenie kary nałożonej na Spółkę”. Ponadto strona postępowania wniosła o przeprowadzenie dowodów z dokumentów dołączonych do wniosku oraz o wstrzymanie wykonania decyzji opierając się na art. 130 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 775 i 803; dalej: K.p.a.). Do wniosku DEDRA-EXIM sp. z o.o. załączyła szereg załączników w postaci oświadczeń kontrahentów oraz listę 492 kontrahentów. We wniosku strona postępowania przedstawiła stan faktyczny oraz przebieg postępowania, a także odniosła się do zaprezentowanego w decyzji DNR-2/64/2023 uzasadnienia, nie zgadzając się w kwestii oceny kompletności dowodów potwierdzających usunięcie niezgodności wyrobu z wymaganiami, zaprzestania naruszania prawa, z uwagi na fakt braku wykonania postanowienia w całości i doprowadzenia do naruszenia prawa z pełnym rozeznaniem oraz nie podjęcia należytej współpracy z organem.

Pismem z 19 lipca 2023 r. Prezes UOKiK poinformował, że na podstawie art. 10 K.p.a. Spółce przysługuje, jako stronie postępowania, prawo do czynnego udziału w każdym stadium postępowania, a przed wydaniem decyzji prawo do wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Jednocześnie pouczone, że jeśli strona postępowania znajdowałaby się w posiadaniu dowodów lub chciałyby złożyć wyjaśnienia, które mogą mieć wpływ na wynik sprawy, a które dotychczas nie zostały przedstawione, organ wezwał o ich przestanie w terminie 7 dni od dnia doręczenia pisma.

Do dnia wydania niniejszej decyzji strona postępowania nie skorzystała z prawa do czynnego udziału na aktualnym etapie postępowania.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył co następuje:

Na podstawie art. 63 ust. 2 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku w przypadku, o którym mowa w art. 74 ust. 2, art. 75 ust. 1, art. 86 ust. 2 i art. 87 ust. 8 oraz do postępowań, o których mowa w art. 76 ust. 1 i 1a, art. 85 ust. 1 i art. 87 ust. 3, w zakresie nieuregulowanym w ustawie, stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 775 i 803).

Natomiast stosownie do art. 127 § 3 K.p.a., od decyzji wydanej w pierwszej instancji przez ministra lub samorządowe kolegium odwoławcze nie służy odwołanie, jednakże strona niezadowolona z decyzji może zwrócić się do tego organu z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy. Z kolei zgodnie z art. 129 § 2 K.p.a., odwołanie (wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy) wnosi się w terminie czternastu dni od dnia doręczenia decyzji stronie, a gdy decyzja została ogłoszona ustnie - od dnia jej ogłoszenia stronie. W świetle powyższego wskazać należy, że postępowanie zostało zainicjowane przez DEDRA-EXIM sp. z o.o. z siedzibą w Pruszkowie poprzez nadanie Wniosku za pośrednictwem operatora wyznaczonego w rozumieniu ustawy z 23 listopada 2012 r. - Prawo pocztowe (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 896, 2042 i 1933) w dniu 13 lipca 2023 r., tj. z zachowaniem wymaganego przez przepisy art. 129 § 2 K.p.a. 14-dniowego terminu na złożenie wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy (Zaskarżona decyzja została doręczona 30 czerwca 2023 r.). Należy zatem stwierdzić, że w przedmiotowej sprawie zrealizowane zostały przesłanki wynikające z art. 127 § 3 oraz art. 129 § 2 K.p.a., upoważniające i zobowiązujące Prezesa UOKiK do ponownego rozpoznania sprawy administracyjnej zakończonej Zaskarżoną decyzją i wydania nowego rozstrzygnięcia w tym zakresie.

Zgodnie z poglądem ugruntowanym w doktrynie prawa i orzecznictwie sądowym, istotą postępowania odwoławczego jest ponowne merytoryczne rozpoznanie i rozstrzygnięcie sprawy administracyjnej, która była już przedmiotem rozstrzygnięcia organu pierwszej instancji, a nie zaś jedynie kontrola decyzji organu pierwszej instancji, czy też rozpatrzenie zasadności zarzutów podniesionych w odwołaniu (Adamiak, w: Adamiak/Borkowski, K.p.a. Komentarz, 3. wyd., Warszawa, Art.138 Nb 1, oraz wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego [dalej „NSA”] z dnia 9.10.1992 r., V S.A. 137/92; opubl. ONSA z. 1/1992, poz. 22). Organ

jest zobowiązany zatem do ponownego rozważenia wszystkich istotnych dla sprawy okoliczności faktycznych i prawnych, co w efekcie ma doprowadzić do wydania nowego rozstrzygnięcia w sprawie, które wyeliminuje ewentualne wady decyzji wydanej przez organ pierwszej instancji. Tak kształtowany zakres postępowania odwoławczego jest wyrazem realizacji, wynikającej z art. 15 K.p.a., zasady dwuinstancyjności postępowania administracyjnego, zgodnie z którą obywatel ma prawo do dwukrotnego rozpoznania i rozstrzygnięcia jego sprawy przez kompetentny organ władzy państwowej (Adamiak, w: Adamiak/Borkowski, K.p.a. Komentarz, 3. wyd., Warszawa, Art. 15 Nb 1). Skutkiem złożenia przez stronę odwołania jest zainicjowanie administracyjnego toku instancji, w ramach którego następuje przekazanie kompetencji do rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy indywidualnej z organu I instancji na organ II instancji. W odmienny sposób gwarancje, wynikające z zasady dwuinstancyjności, zapewniane są w sytuacji, gdy organem właściwym do rozpatrzenia sprawy w pierwszej instancji jest organ administracyjny w randze ministra, nad którym z uwagi na strukturalne ograniczenia administracji publicznej, nie występują organy wyższego stopnia. Wówczas uprawnienie strony do dwukrotnego rozpoznania sprawy administracyjnej realizowane jest w ramach instytucji wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, która uregulowana została w art. 127 § 3 K.p.a. W tym trybie strona niezadowolona z decyzji wydanej przez ministra lub centralny organ administracji rządowej jest uprawniona do zainicjowania przed tym samym organem drugiego postępowania merytorycznego w tej samej sprawie, do którego odpowiednio należy stosować przepisy K.p.a. dotyczące odwołań. Postępowanie wszczęte wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy kończy się rozstrzygnięciem - sposobem załatwienia sprawy - przewidzianym w art. 138 § 1 K.p.a. (por. wyroki NSA z 17 listopada 2000 r., sygn. Akt 1 SA 1543/99, i z 27 listopada 2001 r., sygn. akt I SA 1011/00). Powyższe oznacza, że organ wydający decyzję na skutek prawidłowo złożonego wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy „obowiązany jest ponownie rozpoznać i rozstrzygnąć sprawę, która już raz została rozstrzygnięta przez ten organ w ramach działania jako organu pierwszej instancji, przy zastosowaniu takich rozstrzygnięć, które zostały przewidziane w art. 138 § 1 K.p.a.” (tak: wyrok WSA w Warszawie z 20 marca 2007 r., sygn. V SA/Wa 248/07). Zgodnie z art. 138 § 1 K.p.a. organ odwoławczy wydaje decyzję, w której: 1) utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję albo 2) uchyla zaskarżoną decyzję

w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy albo uchylając tę decyzję - umarza postępowanie pierwszej instancji w całości albo w części, albo 3) umarza postępowanie odwoławcze.

Biorąc pod uwagę brzmienie ww. przepisu, należy wskazać, że „kompetencje organu odwoławczego obejmują, zarówno korygowanie wad prawnych decyzji organu pierwszej instancji, polegających na niewłaściwie zastosowanym przepisie prawa materialnego, jak i wad polegających na niewłaściwej ocenie okoliczności faktycznych. W przypadku odmiennego rozstrzygnięcia sprawy organ odwoławczy ma kompetencje merytoryczno-reformacyjne. Może wydać decyzję uchylającą w całości lub części i w tym zakresie orzec co do istoty sprawy, w sytuacji gdy uznał, że rozstrzygnięcie organu pierwszej instancji jest nieprawidłowe, z uwagi na niezgodność z przepisami prawa lub z punktu widzenia celowości” (tak: wyrok WSA w Warszawie z 25 czerwca 2008 r., sygn. II SA/Wa 504/08). Takiej weryfikacji - kierując się kryterium legalności i celowości - dokonał Prezes UOKiK w niniejszym postępowaniu.

Rozpatrując ponownie sprawę organ potwierdził, że DEDRA-EXIM sp. z o.o. jest producentem wyrobu w rozumieniu art. 2 pkt 17 rozporządzenia. Powyższe ustalenia poczyniono mając na względzie, iż strona postępowania dokonała jego zakupu z państwa trzeciego na podstawie faktury nr ZB3690-2104-5 z 9 lipca 2021 r. od chińskiego wytwórcy, ZHEJIANG ZOBO TECHNOLOGY CO., LTD, No. 16-2. Xita San Road, Chengxi Industry Zone, Yongkang, Zhejiang, Chiny. Chiński podmiot wyprodukował wyrób dla strony postępowania w liczbie 1 460 szt. oraz umieścił na nim znak towarowy i nazwę strony postępowania, która to następnie wprowadziła urządzenie do obrotu na rynku unijnym po raz pierwszy. Powyższe ustalenia pozostały bezsprzeczne i nie kwestionowane przez stronę postępowania.

Po przeprowadzeniu analizy zgromadzonego materiału dowodowego, uwzględniając przestany wraz z wnioskiem materiał uzupełniający oraz informacji przekazanych przez Świętokrzyskiego Inspektora Inspekcji Handlowej ustalonych w wyniku oględzin wyrobów przeprowadzonych na podstawie wymagań określonych w rozporządzeniu (UE) 2016/426, a także opierając się na normie PN-EN 1596:2002 „Wymagania dotyczące specjalizowanych urządzeń zasilanych skroplonymi gazami węglowodorowymi C3-C4 - Ruchome i przenośne ogrzewacze z wymuszoną

konwekcją do pomieszczeń mieszkalnych”, Prezes UOKiK ponownie stwierdził, że producent nie dopełnił obowiązków określonych w:

- art. 7 ust. 1 rozporządzenia w zakresie niezapewnienia, by wprowadzone do obrotu urządzenie zostało zaprojektowane i wytworzone zgodnie z zasadniczymi wymaganiami, określonymi w załączniku I do rozporządzenia,
- art. 7 ust. 5 akapit pierwszy rozporządzenia w zakresie braku opatrzenia urządzenia napisami określonymi w pkt 1 lit. f załącznika IV do rozporządzenia, tj. informacjami niezbędnymi do zapewnienia prawidłowej i bezpiecznej instalacji, odpowiednio do charakteru urządzenia,
- art. 7 ust. 7, z uwagi na brak wszystkich wymaganych informacji o bezpiecznym użytkowaniu w instrukcji obsługi i konserwacji, przeznaczonej dla użytkownika (pkt 1.5 lit. b załącznika I do rozporządzenia) oraz brak wszystkich wymaganych ostrzeżeń, umieszczonych na opakowaniu urządzenia (pkt 1.5 lit. c załącznika I do rozporządzenia).

Mając na względzie powyższe ustalenia w ocenie organu II instancji uzasadniały one wszczęcie przez Prezesa UOKiK postępowania administracyjnego w sprawie wprowadzenia do obrotu wyrobu niezgodnego z wymaganiami, w sprawie nałożenia na stronę postępowania kary pieniężnej za niedopełnienie obowiązków określonych w art. 7 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2016/426 z powodu wprowadzenia do obrotu wyrobów nie zawierających w instrukcji obsługi i konserwacji, przeznaczonej dla użytkownika, wszystkich informacji wymaganych dla bezpiecznego użytkowania oraz ze względu na brak ostrzeżeń na opakowaniu urządzenia, wyraźnie określających wszystkie ograniczenia użytkowania, a także kary pieniężnej za niedopełnienie obowiązków określonych w art. 7 ust. 5 rozporządzenia (UE) 2016/426 w zakresie niezapewnienia, aby urządzenie opatrzone napisami o klasyfikacji temperatury dostarczanej przez urządzenie oraz wartości natężenia prądu.

Jak powyżej wskazano, a czego nie kwestionowała strona postępowania, wyroby będące przedmiotem postępowania prowadzonego przez Prezesa UOKiK nie spełniały ww. wymagań rozporządzenia 2016/426.

Postanowieniem z 29 września 2022 r., Prezes UOKiK wyznaczył stronie 60-dniowy termin na przedstawienie dowodów potwierdzających podjęcie działań polegających na usunięciu niezgodności wyrobu z wymaganiami bądź wycofaniu

wyrobów z obrotu i powiadomieniu konsumentów o stwierdzonych niezgodnościach. Ponadto Prezes UOKiK wskazał stronie jakie dowody należy przedstawić na powyższą okoliczność.

W wymaganym postanowieniem terminie strona postępowania przedstawiła dowody potwierdzające powiadomienie konsumentów o stwierdzonych niezgodnościach wyrobu z wymaganiami, tj.: komunikat umieszczony na stronie internetowej oraz wydruk ogłoszenia umieszczonego w gazecie o zasięgu ogólnopolskim. Natomiast po upływie wyznaczonego terminu przekazała Organowi oświadczenia od 79 odbiorców potwierdzających wykonanie czynności naprawczych (dla 149 szt. urządzenia) spośród 113 kontrahentów deklarujących posiadanie nagrzewnicy w łącznej liczbie 208 szt. oraz oświadczenia od 290 kontrahentów o braku posiadania wyrobu na stanie magazynowym. Strona do dnia wydania decyzji DNR-2/64/2023 przekazała Organowi oświadczenia od łącznie 403 odbiorców o posiadaniu urządzenia na stanie magazynowym spośród 492 kontrahentów, zgodnie z listą przekazaną wraz z pismem z 19 września 2022 r. Ponadto uzupełniając materiał dowodowy wraz z Wnioskiem przekazała dowody od łącznie 104 podmiotów, a więc większej liczby dystrybutorów niż wskazywał organ I instancji jako brakujące. Zaznaczyć należy, że część dowodów powtórzyła się, a część dowodów o wykonaniu działań naprawczych złożyli kontrahenci, którzy wcześniej oświadczyli, iż nie posiadają wyrobu na stanie magazynowym. Ponowna analiza akt sprawy, uwzględniająca całość materiału dowodowego zgromadzonego na dzień wydania niniejszej decyzji wskazała, że nie przekazano dowodów od podmiotów, które na ww. liście figurują pod pozycjami 182 i 476.

Powyższe pomimo uzupełnienia materiału dowodowego niemalże w sposób kompletny implikuje stwierdzenie, że strona postępowania nie usunęła niezgodności wyrobu ani nie wycofała go z obrotu, a więc postępowanie w tej części należało utrzymać w mocy.

Zgodnie z art. 88 ust. 2 pkt 3 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku, producent, który nie wypełnia obowiązków określonych w przepisach art. 7 ust. 1 rozporządzenia podlega karze pieniężnej w wysokości do 100 000 zł.

Według art. 90 ust. 3 pkt 3 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku, producent, który nie wypełnia obowiązków art. 7 ust. 5-7 rozporządzenia podlega karze pieniężnej w wysokości do 10 000 zł.

Według art. 41 pkt 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) 2019/1020 z dnia 20 czerwca 2019 r. w sprawie nadzoru rynku i zgodności produktów oraz zmieniające dyrektywę 2004/42/WE oraz rozporządzenia (WE) nr 765/2008 i (UE) nr 305/2011 (Dz. Urz. UE L 169 z 20 czerwca 2019 r., s. 1) państwa członkowskie ustanawiają przepisy dotyczące sankcji mających zastosowanie do naruszeń przepisów niniejszego rozporządzenia oraz unijnego prawodawstwa harmonizacyjnego wymienionego w załączniku II, na mocy których nakłada się zobowiązania na podmioty gospodarcze, oraz podejmują wszystkie środki niezbędne w celu zapewnienia ich wykonywania zgodnie z prawem krajowym. Przewidziane sankcje muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające (pkt 2).

Zgodnie z art. 97 ust. 4 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku, Prezes UOKiK jest zobligowany do odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu w następujących przypadkach:

- a) waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub
- b) za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona kara pieniężna przez inny uprawniony Organ administracji publicznej lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona kara pieniężna, lub
- c) strona przedstawiła w wyznaczonym terminie dowody potwierdzające wykonanie postanowienia, o którym mowa w art. 82 ust. 1.

Zgodnie z przedstawionym w doktrynie stanowiskiem odnośnie przestanków odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej określonych w Kpa (art. 189f Kpa Adamiak 2017, wyd. 15, Legalis) podstawą do odstąpienia jest ustalenie odrębnych przestanków, a zatem spełnienie każdej uzasadnia odstąpienie od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej.

Przesłanka przewidziana przepisem określonym w art. 97 ust. 4 pkt 1 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku, odwołuje się do dwóch warunków, które muszą być spełnione łącznie. Po pierwsze, waga naruszenia prawa musi być znikoma, a po drugie, strona musi zaprzestać naruszenia prawa najpóźniej w toku postępowania w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej (art. 189f Kpa Nowe instytucje Gajewski 2017, Legalis). Naruszenie prawa nieistotne to naruszenie

przepisów prawa, które nie wywołało negatywnych następstw dla wartości podlegających ochronie. Zaprzestanie przez stronę naruszenia prawa, to przywrócenie przez stronę postępowania stanu zgodnego z prawem (art. 189f Kpa Adamiak 2017, wyd. 15, Legalis). Zgodnie z innym przedstawionym stanowiskiem (art. 189f Kpa red. Wierzbowski, 2019, wyd. 27, Legalis) naruszeniem znikomym będzie naruszenie, które nie niesie za sobą społecznego niebezpieczeństwa. Uznać należy zatem, że wpływ na ocenę znikomości naruszenia będą miały m.in. takie elementy przedmiotowe, jak waga dobra chronionego przez normę sankcjonowaną, czas trwania naruszenia, wpływ naruszenia na poszanowanie prawa, zasięg naruszenia, liczba podmiotów, na które naruszenie ma wpływ, znaczenie następstw naruszenia, itd. Ocena w tym zakresie pozostawiona jest organowi administracji publicznej. Dla spełnienia przesłanki „zaprzestania naruszeń” wystarczające jest jej zaistnienie przed wydaniem decyzji w sprawie.

W przedmiotowej sprawie Prezes UOKiK uznał, że przesłanka znikomego naruszenia prawa nie występuje. Strona postępowania wprowadziła do obrotu 1 460 szt. wyrobu, który stwarza zagrożenie dla zdrowia użytkowników, spowodowane możliwością nieprawidłowego montażu i użytkowania urządzenia, z uwagi na brak wymaganych informacji i ostrzeżeń oraz dostarczyła go 492 odbiorcom (w tym odbiorcom zagranicznym państw członkowskich UE), w okresie 3 miesięcy. Naruszenie przez nią obowiązków określonych w ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku, trwało przez okres kwartału, zaś zasięg naruszenia był znaczny, co potwierdza fakt posiadania 492 odbiorców (w tym odbiorców zagranicznych z innych państw UE), którzy zostali narażeni na możliwość nieprawidłowego użytkowania wyrobu. Tym samym uznać należy, że w sposób istotny zostało naruszone dobro chronione jakim jest zdrowie konsumentów. Mając na uwadze powyższe, przesłanka znikomego naruszenia prawa nie znajduje zastosowania. Należy podkreślić, że strona postępowania we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy nie kwestionowała oceny powyższej okoliczności dokonanej przez Prezesa UOKiK.

Po ponownej analizie akt sprawy organ doszedł ponownie do wniosku, że strona postępowania nie zaprzestała naruszenia prawa, ani na dzień wydania decyzji nakładającej na nią kary pieniężne, gdyż nie przedstawiła Prezesowi UOKiK wszystkich dowodów potwierdzających usunięcie niezgodności wyrobu z wymaganiami do dnia jej wydania, ani w toku niniejszego postępowania. Powyższe

potwierdza fakt, że Strona postępowania przesała organowi wraz z Wnioskiem szereg dokumentów, w tym oświadczeń na okoliczność podjęcia działań naprawczych lub braku wyrobów na stanie magazynowym. Przesłane wraz z Wnioskiem dowody datowane są na lipiec 2023 r., zatem już po wydaniu decyzji DNR-2/64/2023. Nie mogą zatem wpłynąć na ocenę okoliczności zaprzestania naruszania prawa na dzień wydania ww. decyzji. Ponadto, jak wynika z analizy akt sprawy, nadal nie przedstawiono dowodów na podjęcie działań wobec podmiotów, które na liście przekazanej wraz z pismem z 19 września 2022 r. figurują pod pozycjami 182 i 476. Zatem strona postępowania nie zaprzesała naruszania prawa na żadnym etapie postępowania.

Ponadto, mając na względzie stanowisko zaprezentowane przez DEDRA-EXIM sp. z o.o. we Wniosku, związane z okolicznością, że pomimo podjęcia wiedzy o niezgodności wyrobu z wymaganiami oraz rozpoczęciem związanych z wyrobem działań naprawczych, podjęła ona wszelkie czynności, które były w pełni zależne od spółki, bez zbędnej zwłoki oraz w terminach wyznaczonych przez organ, stwierdzić należy, iż subiektywna ocena podejmowanych działań nie zmienia faktu, że strona postępowania w dalszym ciągu nie udowodniła, iż działania te zastosowano wobec wszystkich podmiotów a wyroby nie znajdują się na rynku. Jak wskazano wcześniej nadal nie przedstawiono dowodów w stosunku do dwóch kontrahentów.

Pomimo przedstawionych przez stronę zarzutów odnośnie oceny przestanki zaprzestania naruszania prawa, podkreślić należy, że organ i tak nie mógłby odstąpić od nałożenia kary pieniężnej na podstawie art. 97 ust. 4 pkt 1 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku. Obie określone w tym przepisie przestanki muszą bowiem zostać spełnione łącznie, natomiast naruszenie prawa nie było znikome. Zatem nawet w przypadku uznania stanowiska strony postępowania w tym zakresie, nie zostały spełnione ww. warunki, a więc Organ nie mógł na podstawie art. 97 ust. 4 pkt 1 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku, odstąpić od nakładania kary i poprzestać na pouczeniu.

Odnosząc się do możliwości odstąpienia od nałożenia kar pieniężnych przewidzianej w art. 97 ust. 4 pkt 2 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku, Prezes UOKiK rozpatrując ponownie sprawę nadal nie dysponuje wiedzą w zakresie wskazanym w tym przepisie, w związku z czym ponownie nie było możliwe zastosowanie odstąpienia.

Nawiązując do przesłanki odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej określonej w art. 97 ust. 4 pkt 3 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku, stwierdzić należy, że strona postępowania w wyznaczonym terminie, tj. do 2 grudnia 2022 r. przedłożyła dowody jedynie w zakresie powiadomienia konsumentów o stwierdzonych niezgodnościach, zaś pozostałe dowody, które nie stanowiły wszystkich wymaganych dowodów przedstawiła po upływie określonego 60-dniowego terminu z postanowienia. Ponadto DEDRA-EXIM sp. z o.o. przesłała szereg dowodów, niemalże kompletując je dla podmiotów wskazanych na liście dołączonej do pisma z 19 września 2022 r., jednakże w dalszym ciągu brakuje dokumentów od dwóch kontrahentów. Ponadto przesłane wraz z Wnioskiem dowody są datowane na lipiec 2023 r., a więc już po wydanie decyzji DNR-2/64/2023, nie mogą więc stanowić dowodów wykonania postanowienia z 29 września 2022 r., co potwierdził Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 20 sierpnia 2021 r., rozpoznając sprawę pod sygn. II GSK 97/21, w którym stwierdził, że „w pełni podziela pogląd organu, że dowody zgłoszone przez skarżącą dopiero we wniosku o ponowne rozpoznanie sprawy nie mogą być uznane za dowody wykonania postanowienia z [...] czerwca 2019 r., stąd też Prezes UOKiK słusznie uznał, że nie może oprzeć się na nich.

Konsekwencją przyjęcia stanowiska, że decyzja w sprawie wprowadzenia do obrotu wyrobu niezgodnego z wymaganiami wydana na podstawie art. 84 ust. 1 i 2 ustawy de facto zależy od wykonania postanowienia Prezesa UOKiK wydanego na podstawie art. 82 ust. 1 ustawy, jest to, że rozstrzygnięcie o nałożeniu sankcji opiera się wyłącznie na dowodach, które istniały w dacie wydania decyzji pierwszej instancji. Nie jest możliwe przedstawienie dowodów wykonania postanowienia po rozstrzygnięciu sprawy w formie decyzji, które zostaną przez stronę wytworzone czy też zgromadzone i przedstawione organowi po dacie wydania decyzji pierwszej instancji”.

Tak, więc również ostatnia z przesłanek warunkujących odstąpienie od nakładania kar i poprzestania na pouczeniu nie zaistniała w niniejszej sprawie.

Mając na uwadze, że żadna przesłanka odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej nie została spełniona, wydanie decyzji w tym przypadku o nałożeniu kar pieniężnych jest obligatoryjne.

Zgodnie z art. 97 ust. 1 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku, administracyjne kary pieniężne, o których mowa w art. 88-94, nakłada, w drodze decyzji, organ nadzoru rynku prowadzący postępowanie, o którym mowa w art. 76 ust. 1 lub art. 85 ust. 1.

Kara pieniężna nakładana przez Prezesa UOKiK stanowi istotny instrument, który ma na celu przyczynienie się do przestrzegania przepisów ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku przez podmioty gospodarcze w celu zapewnienia wysokiego poziomu ochrony konsumentów. Ma charakter represyjno-wychowawczy i jest nakładana oraz wykonywana w celu zachowania, a także przestrzegania obowiązującego porządku prawnego. Kara pieniężna ma na celu prewencję, tj. zapobieganie w przyszłości tego rodzaju naruszeniom ustawy, jak również represję, czyli ma stanowić odczuwalną dolegliwość za jej naruszenie.

Wysokość kary pieniężnej leży w sferze uznania administracyjnego organu nadzoru rynku prowadzącego postępowanie wyznaczonego zasadą równości i zasadą proporcjonalności oraz kryteriami wskazanymi w art. 97 ust. 3 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku.

Wymierzając administracyjną karę pieniężną, organ nadzoru rynku bierze pod uwagę:

- 1) wagę i okoliczności naruszenia prawa, w szczególności liczbę wyrobów niezgodnych z wymaganiami wprowadzonych do obrotu, oddanych do użytku lub udostępnionych na rynku, potrzebę ochrony życia lub zdrowia, ochrony mienia w znacznych rozmiarach lub ochrony ważnego interesu publicznego lub wyjątkowo ważnego interesu strony oraz czas trwania tego naruszenia;
- 2) częstotliwość niedopełniania w przeszłości obowiązku albo naruszania zakazu tego samego rodzaju co niedopełnienie obowiązku albo naruszenie zakazu, w następstwie którego ma być nałożona kara;
- 3) uprzednie ukaranie za to samo zachowanie za przestępstwo, przestępstwo skarbowe, wykroczenie lub wykroczenie skarbowe;
- 4) stopień przyczynienia się strony, na którą jest nakładana kara pieniężna, do powstania naruszenia prawa;
- 5) działania podjęte przez stronę dobrowolnie w celu usunięcia skutków naruszenia prawa;
- 6) wysokość korzyści, którą strona osiągnęła;

- 7) w przypadku osoby fizycznej - warunki osobiste strony, na którą kara pieniężna jest nakładana;
- 8) współpracę z organem nadzoru rynku prowadzącym postępowanie, o którym mowa w art. 76 ust. 1 lub 1a lub art. 85 ust. 1, w szczególności przyczynienie się do szybkiego i sprawnego przeprowadzenia postępowania.

Rozpatrując ponownie sprawę, Prezes UOKiK kierował się ww. dyrektywami wymiaru kary.

Analizując ponownie wagę i okoliczności naruszenia prawa, Prezes UOKiK wziął pod uwagę liczbę wyrobów niezgodnych z wymaganiami wprowadzonych do obrotu, potrzebę ochrony życia i zdrowia użytkowników wyrobów oraz czas trwania tego naruszenia.

Przez wagę naruszenia prawa należy rozumieć istotność, skalę skutków społeczno-gospodarczych, które zostały przez nie wywołane, oraz znaczenie naruszonego obowiązku administracyjnoprawnego z punktu widzenia systemu prawa; działalności, na której regulację prawną się on składa; oraz dóbr, których ochronie służy. Okoliczności naruszenia prawa odnoszą się natomiast do wszystkich powodów dopuszczenia się działania (Art. 189d Kpa Nowe instytucje Gajewski 2017, Legalis).

W okresie od 8 września 2021 r. do 16 grudnia 2021 r. strona postępowania wprowadziła do obrotu 1 460 szt. *nagrzewnic gazowych DEDRA, model: DED9941A, kod EAN: 5902628994158*, niespełniających wymagań zasadniczych oraz formalnych, które zostały zakupione od chińskiego przedsiębiorcy. Strona postępowania dostarczyła urządzenie 492 podmiotom (w tym 58 odbiorcom zagranicznym z Czech, Słowacji, Rumuni i Węgier), które udostępniała na rynku bez wymaganych informacji i ostrzeżeń w znacznej ilości w okresie 3 miesięcy. Rozpatrując ponownie sprawę organ mając na uwadze wagę naruszenia prawa wziął pod uwagę stwierdzone niezgodności wyrobu z wymaganiami i brak ich usunięcia we wszystkich urządzeniach znajdujących się u odbiorców, co poprzez brak wymaganych informacji w instrukcji oraz ostrzeżeń może spowodować ryzyko błędnego zainstalowania urządzeń, np. w miejscu, które nie jest odpowiednio wentylowane, a następnie ich nieprawidłowe użytkowanie, co w konsekwencji może spowodować ryzyko dla zdrowia konsumentów. Należy podkreślić, że przepisy jednoznacznie wskazują, iż wyroby powinny posiadać odpowiednie informacje, jak również ostrzeżenia - w innym przypadku nie powinny być wprowadzone do obrotu. Powyższe okoliczności,

z których wynika, że strona postępowania jako producent urządzenia w sposób świadomy naruszyła dobro chronione jakim jest zdrowie konsumentów nie dopełniając obowiązków na niej spoczywających, których niedopełnienie mogło mieć wpływ na prawidłowość montażu i użytkowania urządzenia, a w konsekwencji wystąpienie ryzyka negatywnego wpływu na zdrowie i mienie użytkowników. Dodatkowo, mimo krótkiego okresu wprowadzania wyrobu do obrotu, jednak w znacznej ilości i do bardzo dużej liczby podmiotów, w tym odbiorców zagranicznych - organ nadzoru rynku prowadzący postępowanie uznał za okoliczności obciążające stronę postępowania, co miało wpływ na podwyższenie wymiaru kar pieniężnych.

Organ ponownie uwzględnił przy wymierzaniu administracyjnych kar pieniężnych fakt, że w przeszłości wobec strony nie było prowadzone postępowanie administracyjne na podstawie przepisów ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku. Prezes UOKiK uznał powyższe za okoliczność łagodzącą.

Prezes UOKiK nie dysponuje wiedzą na temat uprzedniego ukarania strony postępowania za to samo zachowanie za przestępstwo, przestępstwo skarbowe, wykroczenie lub wykroczenie skarbowe. Strona postępowania nie wskazała, aby nastąpiło którekolwiek z ww. zdarzeń, w związku z czym powyższa przesłanka nie miała wpływu na wymiar administracyjnych kar pieniężnych.

Przesłanka stopnia przyczynienia się strony, na którą jest nakładana kara pieniężna, do powstania naruszenia prawa odnosi się do oceny związku przyczynowego między zachowaniem (działaniem lub zaniechaniem), które można przypisać stronie postępowania, a naruszeniem prawa, które stanowi podstawę wymierzenia tej sankcji (art. 189d K.p.a. Nowe instytucje Gajewski 2017, Legalis). Uwzględniając powyższą przesłankę, organ administracji publicznej rozważa, czy strona z pełnym rozeznaniem doprowadziła do naruszenia prawa, czy związane to było z działaniem innych osób, których strona konsekwencji nie mogła przewidzieć (art. 189d K.p.a. Adamiak 2017, Legalis).

Na przedsiębiorcach jako profesjonalnych uczestnikach rynku ciąży obowiązek przestrzegania przepisów prawa, co oznacza, że strona postępowania powinna mieć świadomość, jakie ciążą na niej obowiązki zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa, a konsumenci mają prawo oczekiwać, iż wprowadzone przez nią wyroby do obrotu będą spełniały stosowne wymagania. Zauważyć należy, że zawodowy

charakter prowadzonej przez przedsiębiorcę działalności gospodarczej uzasadnia zwiększone oczekiwania co do jego wiedzy, rzetelności, zapobiegliwości i zdolności przewidywania. Obejmuje także znajomość obowiązującego prawa oraz następstw z niego wynikających w zakresie prowadzonej działalności gospodarczej.

Dedra-Exim Sp. z o.o. z siedzibą w Pruszkowie jest profesjonalnym przedsiębiorcą, co potwierdza wpis do Krajowego Rejestru Sądowego. Okoliczności niniejszej sprawy wskazują, że Spółka udostępniając wyrób do sprzedaży nie działała z należytą starannością. Podkreślić należy, że wprowadzając swoje urządzenia lub osprzęt do obrotu, jak również używając urządzenia do własnych celów, strona postępowania zapewnia, by zostały one zaprojektowane i wytworzone zgodnie z zasadniczymi wymaganiami określonymi w załączniku I do rozporządzenia. Tym samym, wyroby powinny przed wprowadzeniem do obrotu posiadać instrukcję obsługi i konserwacji, przeznaczoną dla użytkownika, ze wszystkimi informacjami wymaganymi dla bezpiecznego użytkowania, tj. kompletną część zawierającą informacje techniczne, powtarzające informacje z tabliczki znamionowej i innych etykiet, tj. wartość natężenia prądu oraz klasyfikację temperatury maksymalnej powietrza wylotowego z urządzenia, ostrzeżenia na opakowaniu urządzenia, wyraźnie określające wszystkie ograniczenia użytkowania, tj. klasyfikację temperatury, dostarczanej przez urządzenie. Działalność strony ma charakter profesjonalny (zawodowy). Tym samym, Spółka zobowiązana była do zachowania wszelkich starań, aby wprowadzony przez nią wyrób był zgodny wymaganiami. Strona postępowania nie wykonała ciążących na niej obowiązków na podstawie ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku oraz rozporządzenia, co wymaga podkreślenia, że niezgodności te nie były niezgodnościami o charakterze konstrukcyjnym wyrobu, a dot. zapewnienia sporządzenia informacji dotyczących bezpiecznego użytkowania i stosownych ostrzeżeń, które producent miał możliwość w każdym czasie uzupełnić. Mimo niedopełnienia obowiązków wprowadziła do obrotu wyrób niespełniający wymagań, dostarczając go 492 podmiotom gospodarczym (w tym 58 zagranicznym) w łącznej liczbie 1 460 szt. Należy podkreślić, że znaczna część nagrzewnic została sprzedana użytkownikom docelowym, co przekłada się na zmniejszoną możliwość usunięcia w nim niezgodności. Dodatkowo strona postępowania nie zaprzestała naruszania prawa, z uwagi na fakt braku wykonania postanowienia w całości. W związku z powyższym, to na stronie postępowania

spoczywają ujemne skutki niedopełnienia obowiązków w danym zakresie. Powyższe stanowisko znajduje potwierdzenie w orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego. Z orzeczenia Naczelnego Sądu Administracyjnego wynika powinność obywateli co najmniej podstawowej orientacji w przepisach prawnych. Zakres wymaganej wiedzy jest zróżnicowany - nie ulega wątpliwości, że lepsza znajomość prawa jest oczekiwana od osoby prowadzącej działalność gospodarczą w określonej dziedzinie - powinna ona być zorientowana w przepisach prawnych regulujących tę działalność w stopniu wystarczającym do jej poprawnego prowadzenia (vide: wyrok NSA OZ w Gdańsku z dnia 29 listopada 2000 r., sygn. akt I SA/Gd 1185/98, LEX nr 47129).

Oceniając stopień naruszenia przez nią przepisów prawa to biorąc pod uwagę, że strona postępowania jest podmiotem wprowadzającym do obrotu wyroby oraz z uwagi na ciążące na niej ww. obowiązki przyjąć należy, że z pełnym rozeznaniem doprowadziła do naruszenia prawa w zakresie nie zapewnienia dołączenia do wyrobu wymaganych informacji oraz ostrzeżeń. Należy mieć także na względzie, że ustalone niezgodności nie wymagały badań laboratoryjnych i specjalistycznych urządzeń, dla ustalenia ich poprawności. Aby odkryć i usunąć stwierdzone przez Świętokrzyskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej niezgodności wystarczyło wyrób poddać oględzinom, których wykonanie leży, w ocenie organu, w zasięgu możliwości strony postępowania.

Powyższe wskazuje znaczny stopień przyczynienia się do wprowadzenia niezgodnego wyrobu do obrotu i w tym zakresie jest okolicznością obciążającą stronę postępowania przy ustalaniu wymiaru kar pieniężnych.

Na podstawie art. 7 ust. 9 rozporządzenia, producent ma obowiązek na żądanie właściwego organu współpracować z nim we wszelkich działaniach podjętych w celu usunięcia zagrożeń, jakie stwarzają urządzenia lub osprzęt wprowadzone przez nich do obrotu.

Działalność gospodarcza prowadzona przez stronę postępowania ma charakter profesjonalny. Zważywszy, że na przedsiębiorcach jako zawodowych uczestnikach rynku ciąży obowiązek przestrzegania przepisów prawa, strona powinna mieć świadomość, jakie ciążą na niej obowiązki, a konsumenci mają prawo oczekiwać, iż wprowadzone do obrotu przez tego przedsiębiorcę wyroby będą spełniały stosowne wymagania. Zauważyć należy, że profesjonalny charakter prowadzonej przez

przedsiębiorcę działalności gospodarczej uzasadnia zwiększone oczekiwania co do jego wiedzy, rzetelności, zapobiegliwości i zdolności przewidywania. W związku z powyższym, Spółka była świadoma możliwości podjęcia działań naprawczych dot. urzędnika. Spółka podjęła działania dobrowolne w celu usunięcia skutków naruszenia prawa, tj. umieściła komunikat na stronie internetowej oraz w gazecie, jak również przekazała 79 oświadczeń kontrahentów o usunięciu niezgodności urzędnika z wymaganiami. Ponadto wraz z wnioskiem przedłożyła oświadczenia o nieposiadaniu wyrobu na stanie magazynowym od 59 podmiotów zagranicznych oraz 6 przedsiębiorców polskich, a także oświadczenia o podjętych działaniach naprawczych od 39 podmiotów krajowych. Należy jednak pokreślić, że strona postępowania nie przedłożyła dowodów potwierdzających usunięcie niezgodności od dwóch ostatnich kontrahentów, którzy wskazali dodatnie stany magazynowe, zaś część dowodów potwierdzających ww. działania w zakresie usunięcia niezgodności wyrobu z wymaganiami została dostarczona przez stronę postępowania po terminie wskazanym w postanowieniu. Dowody przekazane przez nią wraz z Wnioskiem nie mogą zostać uznane jako dowody wykonania postanowienia, a więc działania dobrowolne, co organ wyjaśnił już rozważając przesłanki odstąpienia od nałożenia kar pieniężnych. Należy zauważyć, jak strona postępowania podniosła we Wniosku, że szybko odpowiadała na pisma kierowane do niej przez organ, natomiast same działania podejmowała opieszale i w ocenie organu w sposób pasywny. Pomimo wszczęcia postępowania we wrześniu 2022 r. oraz wezwania strony postępowania do podjęcia określonych postanowieniem z 29 września 2022 r. działań, dowody tych działań poza komunikatem umieszczonym na stronie internetowej oraz wydrukiem ogłoszenia umieszczonego w gazecie o zasięgu ogólnopolskim przekazano dopiero wraz z pismami z 30 stycznia, 31 marca oraz 25 kwietnia 2023 r. Do dnia wydania decyzji DNR-2/64/2023 strona postępowania nie przekazała żadnych dowodów od 89 odbiorców urzędnika, w tym od 59 podmiotów zagranicznych, które arbitralnie wyłączyła z listy kontrahentów, wobec których powinna podjąć działania. Powyższe stanowisko strona postępowania ujawniła na tyle późno, że Prezes UOKiK mógł skorygować jego nieprawidłowość dopiero w piśmie z 17 kwietnia 2023 r. Działanie to skutkuje tym, że żaden z zagranicznych kontrahentów nie podjął działań naprawczych wobec wyrobu, albowiem wszyscy zgodnie zadeklarowali zerowe stany magazynowe. Ponadto na pewną cykliczność oraz brak ciągłości podejmowanych

działań wskazuje datowanie oświadczeń, które wyraźne wskazują na aktywne działania strony postępowania wyłącznie w określonych dniach lub miesiącach. W miesiącach październik i listopad, zgodnie z wyciągiem z Dziennika Korespondencji Wychodzącej przekazanych, co warte podkreślenia wraz z pismem z 30 stycznia, strona na raty skierowała jeden raz do każdego kontrahenta korespondencję (z wyłączeniem podmiotów zagranicznych) w dniach: 14, 17, 19, 20 października 2022 r. oraz 2, 4, 8 i 14 listopada 2022 r. zawierającą zestawy naprawcze. Z tego okresu pochodzi również większość przedstawionych oświadczeń. W aktach sprawy znalazło się również jedno oświadczenie z końca grudnia 2022 r. Mając powyższe na uwadze należy stwierdzić, że w zakresie podejmowanych dobrowolnych działań strona działała opieszale. Strona postępowania nie udowodniła, aby poza wystaniem wspomnianej korespondencji z zestawami naprawczymi podjęła jakiegokolwiek inne działania zmierzające do zintensyfikowania dobrowolnych działań. Do akt sprawy nie trafiły bowiem żadne oświadczenia złożone w okresie od połowy listopada do końca marca, a także w okresie od początku kwietnia do końca czerwca. Strona postępowania, jak wskazują załączone do Wniosku dokumenty, podjęła działania, tym razem skuteczne dopiero po wydaniu i doręczeniu decyzji DNR-2/64/2023, albowiem datowane na lipiec 2023 r., związku z czym przesłanka z art. 97 ust. 3 pkt 5 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku miała negatywny wpływ na wysokość wymierzonych kar pieniężnych.

Rozpatrując ponownie sprawę organ wziął również pod uwagę wysokość korzyści majątkowej osiągniętej przez stronę postępowania ze sprzedaży 1 460 szt. nagrzewnic, która nie zmieniła się w stosunku do korzyści ustalonej na etapie postępowania I instancji. Korzyść osiągnięta ze sprzedaży stanowi iloczyn wprowadzonych do obrotu niezgodnych wyrobów oraz średniej jednostkowej ceny sprzedaży urządzeń, tj. kwoty 317,8 zł, jaką strona postępowania wskazała w piśmie z 31 sierpnia 2022 r. W niniejszej sprawie Prezes UOKiK uznał raz jeszcze, że korzyść majątkowa ze sprzedaży 1 460 szt. *nagrzewnicy gazowej DEDRA, model: DED9941A, kod EAN: 5902628994158* wyniosła 463 988 zł.

Mając na uwadze art. 97 ust. 3 pkt 7 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku, Organ wskazuje, że w związku z formą prowadzenia działalności gospodarczej strony postępowania w formie spółki z ograniczoną odpowiedzialnością będącą osobą prawną, przesłanka ta nie ma zastosowania w rozpoznawanej sprawie.

Odnosząc się do przesłanki dotyczącej współpracy strony postępowania z organem nadzoru rynku, w szczególności przyczynienia się do szybkiego i sprawnego przeprowadzenia postępowania, Prezes UOKiK uznał za okoliczność obciążającą fakt, że strona postępowania nie podjęła z nim należytej współpracy, albowiem przedstawiła jedynie dowody w zakresie powiadomienia konsumentów o stwierdzonych niezgodnościach wyrobu z wymaganiami w wymaganym terminie, zaś pozostałą, znaczną część dowodów, po upływie wyznaczonego 60-dniowego terminu, w tym również po wydaniu decyzji DNR-2/64/2023 oraz co istotne - nadal nie okazała wszystkich dowodów potwierdzających usunięcie niezgodności wyrobu z wymaganiami. Biorąc pod uwagę liczbę odbiorców (492), którzy nabyli wyrób (1 460 szt.), Prezes UOKiK uznał, że określony termin 60 dni był odpowiedni i umożliwiał realizację działań dobrowolnych. Wskazać należy przy tym, że strona postępowania po upływie wyznaczonego terminu, a przed wydaniem decyzji DNR-2/64/2023 przekazała tylko część dowodów potwierdzających wykonanie postanowienia w zakresie usunięcia niezgodności wyrobu z wymaganiami, jednakże również przekazane dowody pismem z 30 stycznia 2023 r. nie stanowiły wszystkich wymaganych dowodów. Kolejno strona pismem z 31 marca 2023 r. dołączyła kolejne dowody w zakresie usunięcia niezgodności urządzenia z wymaganiami, które również nie stanowiły wszystkich wymaganych dowodów, ponieważ na dzień wydania decyzji Organ stwierdził brak przedstawienia przez stronę postępowania dowodów dot. 89 odbiorców w zakresie usunięcia niezgodności wyrobu z wymaganiami. Z czego po załączeniu dowodów przekazanych wraz z Wnioskiem, nadal brakuje oświadczeń od 2 kontrahentów. Dodatkowo w toku postępowania I instancji, wykonując postanowienie Prezesa UOKiK, strona postępowania z własnej inicjatywy i bez konsultacji z organem zawęziła krąg podmiotów - ograniczając go do odbiorców z Polski, bez zwrócenia się o wyjaśnienie w tym zakresie, bądź wyrażenia zgody o możliwość zawężenia listy odbiorców, co skutkowało odsunięciem w czasie podjęcia działań wobec tych podmiotów oraz brakiem możliwości usunięcia niezgodności nawet jednego z nich. Organ, mając na uwadze powyższe, negatywnie ocenia współpracę strony postępowania, pomimo niezwłocznych odpowiedzi na pisma Prezesa UOKiK, co miało niekorzystny wpływ na wymiar nałożonych kar pieniężnych na Spółkę.

Prezes UOKiK uznał, że kary pieniężne określone w sentencji decyzji DNR-2/64/2023 są adekwatna do stwierdzonych naruszeń i spełnią przede wszystkim swój cel prewencyjno-represyjny, skłaniając przedsiębiorcę do nienaruszania w przyszłości przepisów z zakresu ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku.

Wobec nie przedstawienia kompletnego materiału dowodowego od wszystkich kontrahentów, Prezes UOKiK nie znalazł podstaw do uchylenia decyzji w zakresie nakazania stronie postępowania usunięcia niezgodności wyrobu nagrzewnica gazowa DEDRA, model: DED9941A, kod EAN: 5902628994158 z wymaganiami lub umorzenia postępowania. Ponadto wobec braku nowych dowodów datowanych przed dniem wydania decyzji DNR-2/64/2023, Prezes UOKiK nie znalazł podstaw do uznania zarzutów strony postępowania i uchylenia lub ewentualnego obniżenia nałożonych decyzją DNR-2/64/2023 kar administracyjnych.

W ocenie organu, analiza akt sprawy potwierdza zasadność rozstrzygnięcia podjętego przez organ w I instancji. Zgromadzone w sprawie dowody potwierdzają spełnienie się przesłanek obligujących Prezesa UOKiK do nałożenia kary pieniężnej. Ponadto w sprawie nie zachodzą przesłanki obligujące organ do odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej.

W związku z powyższym należało orzec jak w sentencji.

P o u c z e n i e

Na decyzję, zgodnie z art. 52 § 1, w związku z art. 3 § 2 pkt 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2023 r. poz. 259 i 803) przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.

Zgodnie z art. 53 § 1 w związku z art. 54 § 1 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, skargę należy wnieść w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

W przypadku skorzystania z ww. uprawnienia zgodnie z art. 233 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi w związku § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami

administracyjnymi, strona postępowania zobowiązana jest uiścić wpis stosunkowy, którego wysokość zależy od wartości przedmiotu zaskarżenia i wynosi odpowiednio:

- a) jeżeli ustalona przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów należność pieniężna wynosi do 10 000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
- b) jeżeli ustalona przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów należność pieniężna opiewa na kwotę ponad 10 000 zł do 50 000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
- c) jeżeli ustalona przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów należność pieniężna opiewa na kwotę ponad 50 000 zł do 100 000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1500 zł.

Zgodnie z § 5 rozporządzenia Rady Ministrów z 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi, wpis uiszcza się gotówką do kasy Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie lub na rachunek bankowy tego Sądu, wskazując tytuł wpłaty oraz rodzaj pisma, od którego wpis jest uiszczany.

Ponadto, zgodnie z art. 243 § 1 w związku z art. 244 § 1, 245 § 1 i art. 246 § 2 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, stronie postępowania składającej skargę na decyzję Prezesa UOKiK do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie przysługuje możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy w zakresie całkowitym lub częściowym, na jej wniosek złożony przed wszczęciem postępowania sądowo-administracyjnego lub w jego toku, polegającego na zwolnieniu od kosztów sądowych oraz ustanowieniu adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Wymogi formalne wniosku określone zostały w art. 252 § 1 i § 2 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Katarzyna Bednarz
Dyrektor
Departamentu Nadzoru Rynku
/podpisano elektronicznie/